

DE BURGER SCHRIKT, DE STAAT BESCHIKT

Marli Huijjer

'We zouden kunnen zeggen dat de staat een verslavende drug is; hoe meer ervan beschikbaar is, des te meer we ervan "nodig hebben" en des te meer we ervan "afhankelijk" raken.' (Michael Taylor)

Junks behoren tot het uitschot van onze samenleving. Ze stelen en roven; ze liegen en bedriegen ze brengen velen leed toe; ze lijken door verwaarlozing slechts een karikatuur van de mens; ze prostitueren zich; ze brengen anderen op het slechte pad; oftewel ze zijn 'junk' (afval).

Ook menig anarchist zal deze uitspraken bij zichzelf herkennen. Misschien niet ten onrechte als men alleen vanuit de huidige maatschappelijke structuren rede-neert. De junk schaadt immers het collectieve belang, omdat hij alleen met zijn eigen verslaving bezig is?

In dit artikel wil ik laten zien hoe het denken over druggebruik wordt beïnvloed door twee uitgangspunten, die mijns inziens niet binnen een anarchistische ethiek passen, namelijk:

— de junk is een *zondebok*. De gemiddelde burger wil zichzelf niet graag vergeleken zien met een junk, terwijl de burger in essentie dezelfde 'zonde' begaat, namelijk een zeer individueel consumeren. De junk krijgt de zonden van allen op zich geladen: hij fungeert als zondebok. Door hem te verstoten kan de maatschappij haar 'harmonie' bewaren. Ik zal beschrijven hoe druggebruik past binnen de maatschappelijke tendenzen (hash als anti-individualistische drug in de jaren zestig en heroïne als sterk individualistische drug in de jaren tachtig).

— de idee, dat *het algemene nut* — een zo groot mogelijk welzijn voor zoveel mogelijk mensen — het belangrijkste principe is, waarop de organisatie van een maatschappij moet berusten (wat leidt tot een gecentraliseerd georganiseerde maatschappij).

Ik zal aan de hand van analyses van de Franse denker *Foucault* laten zien hoe de overheid burgers stimuleert om druggebruikers als zondebokken te zien. In plaats van deze zondebokken uit te stoten, wil de overheid hen juist

omvormen tot nuttige elementen binnen het systeem. Junkers moeten genormaliseerd worden, dat wil zeggen aan het systeem worden aangepast. De overheid legitimeert op deze wijze haar eigen bestaan: ze vormt angstveroorzakende elementen om tot nuttige burgers.

Lijnrecht hiertegenover staat de anarchistische ethiek, die begint bij menselijke verhoudingen in een van onderop georganiseerde maatschappij. Een maatschappij, waarbinnen een 'chineseje', 'shot' of 'joint' misschien ook wel smaakt.

CONSUMPTIE

In de jaren zestig wordt in Nederland het gebruik van hash en speed geïntroduceerd. Veel jongeren, die tijdens de naoorlogse periode van wederopbouw zijn geboren, zijn ontevreden met de verstikkende, burgerlijke, op consumptie en individuele rijkdom gerichte ideeën van hun ouders. De tijd is rijp voor andere, ruimere ideeën. Het geestelijke, het spirituele, de liefde voor elkaar, de vrije seksualiteit en de vrijheid moeten weer worden gewaardeerd. De softdrug hash past uitstekend binnen deze cultuur: het wordt gebruikt in een kring van vrienden (de 'joint' wordt

doorgegeven) en het geeft het gevoel dat je bij elkaar hoort. Het brengt je op een niveau, dat ver boven het materiële en het aardse verheven is: je bent 'high'.

Ook het experimenteren met LSD en amfetaminen past binnen deze cultuur: de geest wordt verruimd en de aardse truttigheid kan worden ontvlucht. Daarnaast passen deze middelen binnen een cultuur van verzet: hash, LSD en speed is voor ouders en overheid taboe. Wie hash rookt loopt het risico uit huis te worden gezet of te worden gearresteerd.

Naast hash is er in Amsterdam ook opium te koop. Aanvankelijk wordt het alleen door Chinezen gebruikt, maar al snel ook door Nederlanders. Het is erg lekker en het past binnen de cultuur van het spirituele. Opium is weliswaar illegaal, maar in die tijd gemakkelijk te verkrijgen en erg goedkoop. Heroïne wordt nauwelijks gebruikt. Totdat de politie ingrijpt: eind jaren zeventig worden grote aantallen opium 'schuivende' Chinezen opgepakt. In de gevangnissen worden deze, vaak oude mensen gedwongen af te kicken van de opium.

Waarschijnlijk onbedoeld (?) heeft deze actie van de politie de weg gebaad voor de heroïne. Nu er geen opium meer te krijgen is, neemt een groep jonge Chinezen zijn kans waar: deze biedt tegen zeer lage prijzen heroïne aan, die gretig aftrek vindt. Als iedereen van de opium is overstapt op de heroïne — en inmiddels verslaafd is geraakt — stijgt de prijs van de heroïne.

In de jaren die volgen vindt een verandering plaats in de bedoeling en de wijze van harddruggebruik. Het oorspronkelijke doel van geestverruiming maakt plaats voor geestvernuwing. Heroïne maakt dat mensen zich in zichzelf terug trekken, dat ze niets met de wereld om hen heen te maken willen hebben. Heroïne individualiseert mensen. De illegaliteit en de verslavende werking van heroïne maken dat het

hele leven van een harddruggebruiker in het teken van het druggebruik komt te staan en daarmee in het teken van haar of hem *zelf*.

Net als hash is heroïne een drug die binnen het tijdsbeeld past. Niet alleen druggebruikers zijn geïndividualiseerd, de hele samenleving is geïndividualiseerd. Ondanks (of dankzij?) de economische recessie wordt elke burger gestimuleerd zoveel mogelijk eigen bezit te verzamelen: een eigen video, compact disc, personal computer, auto etc. Niet alleen harddruggebruikers hebben als voornaamste bezigheid de consumptie (in hun geval van heroïne of andere middelen), ook het leven van de gemiddelde burger draait om de consumptie. Niet alleen druggebruikers streven naar geestvernuwing: half Nederland laat zich dagelijks volgieten met geestvernuwende televisieprogramma's, met talloze video's, met massaal geproduceerde sensatiebladen of — en dan ontstaat er een vloeiende overgang tussen burger en druggebruiker — met alcohol, cocaïne, valium of andere geestvernuwende middelen. Het polydruggebruik (het gebruiken van meerdere middelen door elkaar) dat in de jaren tachtig populair werd onder druggebruikers is niet vreemd aan het polyconsumptiegedrag van andere burgers. Ondanks de overeenkomsten tussen burger en druggebruiker voelt de burger zich ver verheven boven de laatste. Een druggebruiker is 'junk', veroorzaakt overlast, is a-sociaal, crimineel, gevaarlijk, vies, kortom alles wat een burger niet is of niet hoort te zijn. De burger ziet geen enkele overeenkomst tussen hem en een druggebruiker. Hij herkent het 'kwaad' van de junk niet als iets dat ook binnen hemzelf voorkomt. Voor de burgers is een junk een niet binnen de maatschappij passend element en hij kan wat hem betreft naar Pampus of desnoods naar een afkickcentrum.

De overheid ziet de druggebruiker echter niet als een individu dat buiten het

maatschappelijke spel moet worden gezet. De druggebruiker moet juist in die maatschappij geïntegreerd worden, genormaliseerd en gedisciplineerd, zodat ook de junk uiteindelijk als een normale burger mee kan draaien. Burger en druggebruiker worden tegen elkaar uitgespeeld, opdat de burger wordt gesterkt in het goede van zijn 'normale' gedrag en opdat de burger inziet dat het zonder de overheid onmogelijk is om gevaarlijke elementen als druggebruikers onder controle te houden.

De staat legitimeert zijn bestaan en de macht die hij uitoefent door een overzichtelijke hoeveelheid kwaad van zondebokken in stand te houden. In het geval van druggebruikers betekent dit dat de overheid er baat bij heeft de illegaliteit en criminaliteit rond druggebruik te laten bestaan en daarom de gevolgen van druggebruik voortdurend onder de aandacht brengt. Het in stand houden van de illegaliteit en criminaliteit gebeurt bijvoorbeeld door het opjagen van druggebruikers door politie — waardoor het netwerk van dealers steeds groter wordt, de prijs van de heroïne stijgt en steeds meer mensen in de samenleving worden geconfronteerd met druggebruik.

Het voortdurend onder de aandacht brengen van het drugprobleem gebeurt onder andere door het publiceren van steeds dikkere nota's over de 'kleine criminaliteit' en de overlast die druggebruikers veroorzaken.

Om de hoeveelheid criminaliteit en druggebruik onder controle te krijgen, te beheersen en te sturen in de gewenste richting, beschikt de overheid over vele disciplinerende technieken. Omdat deze vorm van criminaliteit a-politiek is, is deze gemakkelijk te beheersen. De overheid legitimeert hiermee echter een beheersing en controle, die niet alleen druggebruik, maar vele terreinen van het menselijk handelen en denken omvat. *Dit streven naar een volledige beheersing past binnen een samenleving, die georganiseerd is op basis van*

een zo groot mogelijk welzijn voor zo veel mogelijk mensen: de verzorgingsstaat.

DE VERZORGINGSSTAAT

In 1791 omschrijft de Engelse filosoof *Jeremy Bentham*, die de vader van de verzorgingsstaat genoemd wordt, de ideale maatschappijstructuur als 'het grootste geluk voor het grootste aantal mensen'. Om deze ideale staat van geluk en welzijn te bereiken, meent Bentham dat het nodig is dat alles en iedereen wordt beheerst. Hij ontwerpt daartoe het idee van het 'pan-optikum' een cirkel van cellen met in het centrum een toren, van waaruit alle cellen gezien en gecontroleerd kunnen worden. De beheersing komt tot uiting in het feit dat er niemand in de toren hoeft te zitten: het besef dat men gecontroleerd kan worden is voldoende.

Foucault, een Franse denker van deze tijd, analyseert aan de hand van het 'pan-optikum' de werking van de verzorgingsmaatschappij als het zichtbaar maken en inpassen van iedereen in de samenleving. Het proces dat deze integratie bewerkstelligt, de *macht*, is zelf niet zichtbaar. Maar ondanks dat de macht niet zichtbaar is, gehoorzaamt men deze wel: de macht is geïnternaliseerd. De macht van de staat heeft effect, omdat deze beweert het leven te bevorderen, het welzijn van zoveel mogelijk mensen te vergroten. Hij is er voor ons eigen bestwil.

De analyse van de macht die alles en iedereen zichtbaar wil maken en vervolgens wil beheersen, zal ik gebruiken voor het analyseren van het drugsbeleid. Of zoals Foucault schrijft: *'Van de onoverzichtelijke, nutteloze en gevaarlijke menigten goedgeordende veelheden maken.'*

DISCIPLINERING

De hulpverlening aan druggebruikers had oorspronkelijk slechts ten doel

mensen te helpen bij of te dwingen tot afkicken. Toen bleek dat dit slechts met een gering percentage van hen lukte, wijzigde men de doelstelling. De hulpverlening humaniseerde, dat wil zeggen dat ook druggebruikers, die niet af wilden kicken in aanmerking kwamen voor hulpverlening: men wilde nu de sociale en individuele omstandigheden van druggebruikers verbeteren. De minder duidelijke – achterliggende – doelstelling van deze humanisering van de hulpverlening is de door de overheid gewenste beperking van de overlast en de controle op en beheersing van het druggebruik. Dit komt tot uiting in:

– de *hiërarchische blik*: door toezicht (surveillance) over druggebruikers te houden of te krijgen (het zichtbaar maken) probeert men hun gedrag beïnvloedbaar te maken voor de machtswerkingen. Door overal en nergens methadonprogramma's op te zetten lokt men druggebruikers uit hun ondoorzichtbare 'scene' (uit de ondoordringbare wereld van dealers, kleine dealers, de verkopers op straat, de huizen waar gebruikers elkaar ontmoeten etc.) naar de cleane omgeving van de hulpverleningsprogramma's.

Binnen deze programma's worden mensen individueel benaderd, hun 'problemen' worden geïndividualiseerd: elke gebruiker krijgt een eigen therapeutisch contact, de schuld van het gebruik wordt bij hemzelf of in zijn gezin gezocht. Als de druggebruiker eenmaal binnen zijn en de status van 'klant' of 'cliënt' hebben verworven, worden ze om het toezicht te verbeteren verdeeld over een netwerk van methadonprogramma's, die onderling in een hiërarchische verhouding staan. De gebruiker wordt ingedeeld in een groep 'afkickgerichte klanten', 'onderhoudsklanten' of in tussenstadia. Onduidelijke verdelingen tussen gebruikersgroepen moeten teniet worden gedaan; hun onderlinge omgang moet onmogelijk worden gemaakt. Op elk moment moet

toezicht kunnen worden gehouden op ieders gedrag.

– de *normaliserende sanctie*: 'een uiterst verfijnd geheel van voorschriften en verbodsbepalingen, die het gedrag tot in detail bepalen en waarvan de naleving wordt afgedwongen met behulp van een "kleine" strafrechtspraak' (een microstrafstelsel).

De drughulpverlening kent allerlei sancties, die tot uiting komen in allerlei regeltjes: de methadon moet elke dag op dezelfde tijd worden gehaald, anders volgt straf (geen methadon bijvoorbeeld); op bijgebruik van heroïne (wat blijkt uit urinecontrole) staat straf; op niet fatsoenlijk gedrag staat straf; op het weigeren van gesprekken met arts of maatschappelijk werker staat straf etc.

De manier van straffen is vaak tweevoudig: bestraffing naast 'beloning'. Binnen de Amsterdamse drughulpverlening wordt frequent met deze manier van straffen gewerkt: het zogenaamde promotiemodel. Dit model classificeert druggebruikers in Extreem Problematische Druggebruikers (EPD-ers), die zeer speciale hulp behoeven; de onderhoudsklanten, die drugs mogen bijgebruiken en methadon op een bus krijgen; de meer gemotiveerde, niet of weinig drugs bijgebruikende klanten, die de methadon in een gebouw in de buurt mogen halen (de methadonpost); en de werkelijk 'goede' druggebruikers, die de methadon bij de huisarts mogen halen. Ook binnen afkickcentra wordt vaak van dit model gebruik gemaakt. Hoe langer men er verblijft, hoe meer privileges men krijgt. Door het gebruik van dit model ontstaat een rangschikking binnen de groep druggebruikers, die op zichzelf al sanctionerend werkt. Niet alleen de hulpverlening maakt gebruik van de normerende sanctie. Ook justitie hanteert het model waarin straf als oefening wordt gezien: vele druggebruikers worden tot zogenaamde alternatieve straffen (werkprojecten) veroordeeld, zodat zij kunnen oefenen

op regelmaat, werk en discipline. Het in september 1987 door B&W van Rotterdam gepresenteerde 'justitiële werkproject' voor verslaafden is daar een duidelijk voorbeeld van: het doel van dit project is niet om mensen af te laten kicken, maar het 'weer enig besef van (een) in deze samenleving als normaal ervaren dagritme...' bij te brengen, om uiteindelijk weer op 'aanvaardbare wijze in het arbeidsproces te kunnen functioneren.'

– het *onderzoek*: door individuen ('gevallen') bij elkaar te brengen, zichtbaar te maken en te normaliseren, ontstaat de mogelijkheid hen te 'beschrijven, wegen, meten en met andere individuen te vergelijken, juist in hun eigen individualiteit...' (Foucault). De kennis, die zo wordt verworven geeft de macht de mogelijkheid om de individuen nog meer aan haar te onderwerpen. Voorbeelden van onderzoeken en registratiesystemen om deze onderzoeken mogelijk te maken zijn: het Landelijk Alkohol en Drugs Informatie Systeem (LADIS), waarin hulpverleners hun contacten met druggebruikers registreren; methadonregistratiesysteem in Amsterdam, waarin iedereen die ooit in Amsterdam methadon heeft ontvangen staat geregistreerd; de start in Amsterdam van een zogenaamd Monitorstelsel, opgezet met het doel 'een voortdurende actuele basis van kwantitatieve, maar ook kwalitatieve gegevens over druggebruikers in Amsterdam' te verkrijgen (Amsterdams harddrugbeleid, voortgang en knelpunten; september 1986).

Het geheel van hiërarchische blik, normaliserende sanctie en onderzoek levert de overheid een gigantische hoeveelheid informatie over de handel en wandel van druggebruikers. Beheersing van en controle over druggebruik en -gebruikers is daarmee een feit.

VRIJE ASSOCIATIE

Al in de 19e eeuw laat *Kropotkin* zich

zeer negatief uit over de ontwikkeling van de staat. De staat zou er zijn om de 'oorlog van allen tegen allen', die voortkomt uit egoïsme en eigenbelang, te voorkomen. Kropotkin stelt hier tegenover dat egoïsme en eigenbelang vooral vóórkomt in grote gemeenschappen. In kleine gemeenschappen gedragen mensen zich veel altruïstischer (niet alleen Kropotkin legt dit verband, ook bijv. Olsen). Kropotkin schetst hoe de staat zichzelf onmisbaar maakt door de gemeenschap steeds groter te maken (anno 1988: een Europees parlement) en door steeds meer als bemiddelaar tussen mensen op te treden (belasting heffen, zorg voor zwakkeren overnemen en vervolgens delegeren, geschillen oplossen via rechtbanken etc.). De verantwoordelijkheid voor collectieve problemen neemt af, omdat mensen niet kunnen overzien wat hun altruïsme hen oplevert en omdat het hen vaak onmogelijk wordt gemaakt om bij te dragen aan het collectief belang (omdat het geld bijvoorbeeld al naar de belastingen gaat of omdat mensen geen enkele zeggenschap hebben over wat er in hun eigen omgeving gebeurt).

'*The absorption of all social functions by the State necessarily favoured the development of an unbridled, narrow-minded individual.*' (Kropotkin) Het gevolg is dat we verslaafd raken aan de staat en het individualisme hoogtij viert. Alle problemen die we met mensen om ons heen hebben, worden door middel van de staat opgelost. Zo ook de overlast, die we van druggebruikers ervaren: politie, justitie en hulpverlening staan klaar. Dat de problemen rond druggebruik voor een groot deel door de staat worden gecreëerd, ontgaat ons vaak.

Tegenover het idee van een centralistische staat, die alles en iedereen beheerst ten dienste van het algemene nut, stelt het anarchisme zoals bekend een van onderop georganiseerde maatschappij. Het voornaamste uitgangs-

punt daarbij is niet het algemene welzijn of algemene nut, maar *'de meest volledige ontwikkeling van de individualiteit, gepaard gaande met een zo hoog mogelijke ontwikkeling van de vrije associatie.'* (Kropotkin). Het algemene nut mag dus niet ten koste gaan van het individu.

Het anarchisme wijst van bovenaf uitgeoefende dwang af. Omdat het algemene nut niet het belangrijkste uitgangspunt van het anarchisme is, is er geen machtsapparaat nodig, dat overziet hoe het maximale nut kan worden bereikt en dat mensen dwingt daartoe bij te dragen. Binnen de vrije associaties (de van onderop georganiseerde maatschappij) is er geen noodzaak alles en iedereen zichtbaar te maken. De decentralisatie van de macht zal de intimiteit van mensen — en daarmee de zeggenschap over het eigen leven — vergroten. Binnen de maatschappij van vrije associaties zal *'persoonlijk initiatief aangemoedigd worden en ieders neiging tot uniformiteit en centralisatie bestreden worden'* (Kropotkin).

Steeds zullen mensen opnieuw moeten bezien of ze het 'de moeite waard' vinden om zich te associëren met anderen. Het zelfbeschikkingsrecht — dat zich niet hoeft te beperken tot het individu, maar ook groepen of associaties met omvatten — houdt in dat men de vrijheid heeft associaties aan te gaan of te verbreken. Een ander kan niet over hem of haar beschikken. Het individu *kiest* voor het aangaan van associaties met anderen, omdat en zolang het voor hem of haar — en de ander — de moeite waard is.

De zo in vrijheid ontstane associaties leveren geen starre, bureaucratisch vastgelegde verhoudingen op. Ze zullen steeds veranderen, omdat ze aangegaan worden *'in een voortdurend onderling contact van allen voor die duizenden en nog eens duizenden gemeenschappelijke aangelegenheden'* (Kropotkin). Toegepast op druggebruik betekent dit

het volgende. In de huidige situatie zal vrijwel niemand in vrijheid voor druggebruik kiezen. Echter: zoals hierboven beschreven is, is druggebruik — en vooral de manier van druggebruik — sterk cultuurgebonden. Toch denk ik dat druggebruik in elke cultuur of samenleving zal voorkomen: de mens zal altijd (een vorm van) genot willen ervaren en genotsmiddelen maken dat deze ervaring niet van het toeval afhankelijk is, maar zelf op te wekken is. Binnen een anarchistische theorie kan ik me zeker niet een verbod op genotsmiddelen voorstellen. Misschien dat het gebruik van genotsmiddelen voor sommigen zelfs bijdraagt tot een vollediger ontwikkeling van de eigen persoonlijkheid.

Met verslaving ligt dat moeilijker. Het legaal zijn van een middel impliceert immers niet dat niemand er aan verslaafd kan raken (vergelijk koffie, hard rijden, flipperautomaten, sex, alcohol etc.). Een koffiedrinker zal zich waarschijnlijk niet onvrij voelen, zijn leven draait niet om de koffie. Alcoholgebruik daarentegen kan iemands functioneren totaal ontwrichten. Bij legaal druggebruik (in de huidige situatie bijvoorbeeld methadongebruik) hoeft dat niet het geval te zijn, maar ik denk dat als alle drugs vrij zouden zijn er toch een aantal mensen verslaafd zouden raken, in de zin dat hun hele leven erom zou draaien. Het kan zelfs betekenen dat zij zichzelf zullen verwaarlozen, grote risico's met hun lichaam of hun leven zullen nemen of een einde aan hun leven zullen maken. Maar kan ook dat niet een keuze zijn en daarom passen bij de eigen ontwikkeling? (Denk bijvoorbeeld aan een regisseur als R. Fassbinder of schrijvers als M. Lowry of W. Burroughs.)

Binnen de op het algemene nut gebaseerde maatschappij zijn de druggebruikers geen nuttige mensen. Zij moeten daarom genormaliseerd worden. Binnen de anarchistische theorie is de druggebruiker wel een volwaardig mens,

omdat deze visie niet draait om het algemene nut, maar om het gepaard gaan van de individuele ontwikkeling met de vrije associatie. Ook een zogenaamd nutteloos of lui iemand kan zich associëren: zodra er anderen zijn die bereid zijn met hem of haar samen te wonen, iets samen te doen, samen te werken, een gesprek te voeren etc. is er sprake van associatie. Deze berust niet op het principe van 'als ik iets voor jou doe, moet jij iets voor mij doen', maar op een keuze voor elkaar. De mensen die de associatie aangaan worden niet gedwongen zich aan te passen aan de associatie (en zeker niet van bovenaf zoals bij de centralistisch georganiseerde maatschappij). Zij wegen zelf af of het voor hen de moeite waard is om een associatie aan te gaan of in stand te houden.

Dit kan wel degelijk leiden tot een aanpassing in gedrag, maar dat is dan een bewuste, eigen keuze. Deze eigen keuze betekent ook dat de mens geen verantwoording hoeft af te leggen aan 'een hogere macht' — en dus zijn intimiteit bloot moet leggen —, maar slechts aan degenen met wie hij een associatie aangaat of heeft.

Tenslotte: ook de in de inleiding ge-

NOTEN

Michel Foucault, Discipline and punish; Martin Buber, Paden in Utopia; Michael Taylor, On 'normative' rational choice theories of politics; D. Olson, The Logic of Collective Action; P. Kropotkin, Mutual Aid; gesprekken met druggebruikers en met August de Loor, adviseur drugszaken in Amsterdam.

DE VRIJE

Anarchistisch maandblad *De Vrije* (voorheen *De Vrije Socialist*) bestaat 90 jaar. Iedere maand weer staat het blad vol met interviews, reportages en achtergrondartikelen, geschreven vanuit niet-dogmatisch anarchistische standpunten. De nadruk ligt bij *De Vrije* op de 'actualiteit', maar ook toegankelijk geschreven historische en theoretische artikelen kun je er regelmatig tegenkomen.

Een jaarabonnement op Nederlands oudste alternatieve tijdschrift kost f 35,-. Nieuwe abonnees krijgen tegen verzendkosten (f 5,-) onze uitgave 'Revolutie en burgeroorlog' over de Spaanse burgeroorlog, met exclusieve bijdragen van direct betrokkenen. Stort daartoe f 40,- op giro 869125 van *De Vrije*, postbus 5412, 1007 AK Amsterdam o.v.v. 'jaarabonnement plus Revolutie en burgeroorlog'. Een proefnummer aanvragen kan ook: stuur even een briefkaart en je krijgt het eerstvolgende nummer.